

Arrest

nr. 136 947 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Grozny. U vertrok op 29 januari 2010 samen met uw zoon, M.-E. K. (...) (O.V. (...)), vanuit Grozny en u reisde tot Min Vody, waar u dezelfde dag aankwam. U verbleef er tot 7 februari 2010, dag waarop u vertrok richting België. U kwam in Brussel aan op 11 februari 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. U haalde aan dat u door de autoriteiten werd vervolgd omdat u een gewonde rebel had verzorgd en hem naar een ziekenhuis in Ossetië had gebracht. U weigerde met de autoriteiten mee te werken

waardoor zij ermee dreigden een valse strafzaak tegen u op te starten. Hierna werd effectief een strafzaak tegen u opgestart betreffende het foutief inschrijven van gewerkte uren voor uw dochter. U gaf verder aan dat uw broer was gedood, maar dat de autoriteiten zijn dood bewust als zelfmoord kwalificeerden en dat uw man door gewapende mannen was ontvoerd uit uw huis. Op 11/01/2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor u genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Er werd immers vastgesteld dat uw relaas onlogisch en weinig plausibel is en dat uw verklaringen betreffende uw reisroute volledig ongeloofwaardig waren. Deze beslissing werd in het arrest van 30/05/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u bij de Raad van State indiende werd op 19/07/2012 verworpen. Op 16/01/2014 diende u samen met uw zoon een nieuwe asielaanvraag in die op 14/02/2014 in overweging werd genomen op basis van de nieuwe elementen die u aanbracht. U gaf aan dat uw problemen nog steeds dezelfde waren maar stelde dat u nu ook officieel werd beschuldigd van hulpverlening aan de rebellen. U legde ter ondersteuning hiervan bijkomende documenten neer en gaf voorts aan dat u tijdens 1 van uw ondervragingen het slachtoffer van een verkrachting (hierna geweldpleging genoemd) was. U gaf ten slotte mee dat uw man dood was teruggevonden. De bijkomende documenten die u neerlegde zijn de volgende: de internationale paspoorten van u en uw zoon, enveloppes, de overlijdensakte van uw echtgenoot, een opsporingsbericht inzake een strafzaak die tegen u werd opgestart, een bevel tot opstart van een strafzaak tegen u, een lijst van personen die worden opgespoord, een Russische medisch attest, 2 internetartikels en de standaardlijst inzake uw medische toestand in het kader van uw 9 ter (medische regularisatie) aanvraag.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van de strafzaak die tegen u werd opgestart waarin u wordt beschuldigd van samenwerking met de rebellen.

Eerst en vooral moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag aangevuld met enkele bijkomende documenten en verklaringen. Er moet echter op gewezen worden dat er aangaande uw eerste asielaanvraag op 11/01/2012 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS werd genomen omdat uw verklaringen weinig logisch noch plausibel waren, wat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten ondermijnde. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het cassatieberoep dat u tegen deze beslissing bij de Raad van State indiende werd eveneens verworpen. Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van de onderhavige tweede asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Vooreerst werden met betrekking tot de vervolgingsproblemen die u zou hebben met de autoriteiten omwille van uw hulp aan de rebellen, wat u ook tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, bijkomende tegenstrijdigheden vastgesteld die het gebrek aan geloofwaardigheid dat toen werd vastgesteld verder bevestigen.

Zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u nadat u in de boerderij aankwam en nadat u uw broer had gebeld om met de ambulance naar de boerderij te komen, nog naar het ziekenhuis terugkeerde om bijkomende medicatie, verbanden en 'een speciaal document voor op de weg' ging halen alvorens naar de boerderij terug te keren en de gewonde persoon mee naar het ziekenhuis in Ossetië te begeleiden (CGVS 12/07/2011 p.15, CGVS 02/08/2011 p.10). Tijdens uw huidige asielaanvraag stelde u evenwel dat u van de boerderij direct naar het ziekenhuis in Ossetië bent gegaan. U gaf aan dat alles voor medische verzorging, pijnstillers en verbanden in uw dokterskoffer zaten die u meenam toen ze u in het ziekenhuis kwamen halen. De documenten die nodig zijn voor de overbrenging van een patiënt zouden standaard in de ambulance aanwezig zijn (CGVS 19/03/2014 p.7-9). Geconfronteerd met uw verklaring uit uw eerste asielaanvraag dat u nadat u uw broer had gebeld nog naar het ziekenhuis bent teruggekeerd om materiaal op te halen, ontkende u dit en stelde dat uw broer alles had gebracht. U stelde dat u niet wist waarom u dit toen had verklaard (CGVS 19/03/2014 p.13). Dergelijke verklaring is dan ook niet overtuigend daar van u kan worden verwacht dat u coherente verklaringen zou afleggen over het feit of u al dan niet nog naar het ziekenhuis bent teruggekeerd om bijkomend materiaal op te halen.

Ook over de ondervragingen bij de politie betreffende uw hulp aan de rebellen legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw vorige asielaanvraag stelde u dat u "alles van begin tot einde" ontkende, ook bij de laatste ondervraging van 27/01/2010 (CGVS 12/07/2011 p.18). Tijdens uw huidige asielaanvraag gaf u echter aan dat u bij de ondervraging van 27/01/2010 over de gebeurtenissen aan de politie had verteld en dat u hen alles naar waarheid had verteld met de specifieke vermelding van de boerderij waar u de gewonde rebel had verzorgd, zonder evenwel namen te noemen (CGVS 19/03/2014 p.4, 15, 17). Geconfronteerd met uw verklaring dat u alles van begin tot einde heeft ontkend, bleef u erbij dat u de politie op 27/01/2011 alles had verteld, maar dat u tijdens uw 1e asielaanvraag bang was om alles te vertellen (CGVS 19/03/2014 p.13). Dergelijke uitleg wordt niet aanvaard daar er geen enkele reden is om dergelijke belangwekkende zaken tijdens het eerste asielgehoor te verzwijgen, te meer u toen tot 3 maal toe op het Commissariaat-generaal werd gehoord.

Verder legde u ongerijmde verklaringen af aangaande de patiënt (rebel) die u moest verzorgen. Tijdens uw vorige asielaanvraag gaf u verschillende malen aan de patiënt niet te kennen en bijgevolg ook zijn identiteit niet te kennen. Ook de rebellen die u en de gewonde rebel naar het ziekenhuis in Ossetië begeleid hadden, kende u niet (CGVS 12/07/2011 p.13, 15, 19). Tijdens uw huidige asielaanvraag gaf u in eerste instantie aan dat u van de rebellen de naam S. (...) moest opgeven toen de gewonde rebel moest worden ingeschreven in het ziekenhuis in Ossetië, maar dat u niet wist of dit zijn echte naam was noch indicaties hiervoor had (CGVS 19/03/2014 p.8-9). Later op het gehoor (na de pauze en nadat u een artikel over S. (...) voorlegde) wilde u plots een aanvulling doen en stelde u dat 1 van de rebellen die de patiënt had begeleid S. (...) betrof en dat u hem toen had herkend. Gevraagd waarom u dit nooit eerder naar voor bracht, zelfs toen expliciet over S. (...) werd gevraagd, gaf u aan dat u dit eigenlijk wilde verzwijgen maar het dan toch wilde zeggen. Gevraagd waarom u dit tijdens uw vorige asielaanvraag niet naar voor bracht, u werd toen immers 3 maal op het Commissariaat-generaal gehoord en had bijgevolg ruimschoots de kans hiertoe, stelde u gewoon dat u dacht dat u genoeg informatie naar voor had gebracht (CGVS 19/03/2014 p.12-13). Dergelijke uitleg komt weinig overtuigend over daar dit de essentie van uw asielaanvraag betreft en bijgevolg kon worden verwacht dat u dergelijke belangwekkende informatie tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht daar u toen ook al over deze informatie beschikte.

Gezien u over verschillende facetten betreffende de aanleiding van uw problemen (namelijk het verzorgen van een rebel en de ondervragingen bij de politie hierover) manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde, wordt de geloofwaardigheid hiervan verder ondermijnd.

De door u voorgelegde documenten hieromtrent, namelijk het bevel tot opsporing en de opstart van een strafzaak betreffende de beschuldigingen van hulp aan rebellen, kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen daar documenten enkel een ondersteuning kunnen bieden bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval bij u is. Voorts blijkt uit die documenten dat de strafzaak inzake hulp aan de rebellen reeds van januari 2011 en het bevel tot opsporing van maart 2011 dateert. Echter werd u tijdens uw vorige asielaanvraag nog in november 2011, 10 maanden na de start van de strafzaak, op het Commissariaat-generaal gehoord, maar maakte hier geen enkele melding van. U zou immers pas in 2012 via uw advocaat zijn te weten gekomen dat er effectief een strafzaak voor hulpverlening aan de rebellen tegen u werd opgestart. In november 2012 kreeg u de betreffende documenten toegestuurd die uw advocaat probleemloos kon verkrijgen (CGVS 19/03/2014, p.3). Pas in 2014 diende u een nieuwe asielaanvraag in. Het komt echter weinig overtuigend dat u pas zo laat over de betreffende strafzaak bent te geweten gekomen en dat u nadien nog zolang wachtte met het indienen van een nieuwe asielaanvraag. U stelde immers dat uw vriendin A. (...), die voor uw vertrek uit Tsjetsjenië zowat alles voor u had geregeld, als assistent voor de procureur werkte wat haar in het kader van uw vervolgingsproblemen een zeer waardevolle informatiebron maakt. Het komt weinig

overtuigend dat u met dergelijke connecties pas zo laat te weten kwam dat er een strafzaak tegen u liep noch dat u niet in de mogelijkheid was om uw advocaat op vroeger tijdstip te contacteren daar die u klaarblijkelijk relatief makkelijk documenten en informatie kon bezorgen toen u hem hierom vroeg (CGVS 24/10/2011 p.2, CGVS 19/03/2014 p.3, 16). Dit getuigt dan ook van een langdurige desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Dat de documenten gewag maken van samenwerking met S. (...), maar dat u hier tijdens de verschillende asielpcedures weinig coherente verklaringen over aflegde, is evenzeer bezwarend voor de bewijswaarde van deze door u voorgelegde documenten. Gezien voorgaande vaststellingen en het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd beschikt waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie, specifiek in de Kaukasus, relatief makkelijk is documenten tegen betaling te verkrijgen zijn deze door u voorgelegde documenten niet bewijskrachtig. Voorts legde u een lijst van 'vrosiske' neer waaruit zou blijken dat u federaal gezocht zou worden. Dit zou ook de aanleiding van uw nieuwe asielaanvraag betreffen (CGVS 19/03/2014, p.16). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt uit verklaringen van medewerkers van mensenrechtenorganisaties, die actief zijn in de Noorderlijke Kaukasus, dat de betrouwbaarheid van deze site bijzonder twijfelachtig is. Zo is het onduidelijk op welke gegevens deze site zich baseert om de door hen geplaatste informatie op deze site te zetten en zijn er in dit verband zelfs indicaties dat er via gewone sociale netwerken gegevens op de site kunnen worden geplaatst. Gezien het niet om een officieel medium gaat, kan volgens diezelfde informatie, eender welke veronderstelling opgezet worden die ontkracht noch bevestigd kan worden. Bijgevolg kan op basis van deze objectieve informatie dan ook geen bewijswaarde aan deze lijst worden toegekend. Dat u bovendien op basis van deze dubieuze site een asielaanvraag zou indienen maar niet op basis van de naar uw verklaringen door uw advocaat toegestuurde officiële documenten die aantonen dat er een strafzaak tegen u werd gestart is evenmin aannemelijk.

U haalde tijdens uw huidige asielaanvraag verder aan dat er tijdens een ondervraging in het kader van het onderzoek naar uw hulp aan de rebellen door verschillende medewerkers van de politie een geweldpleging tegen u werd gedaan (CGVS 19/03/2014 p.9-10). Echter zijn er verschillende elementen die ernstig doen twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent. Vooreerst blijkt uit voorgaande dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van de ondervragingen en de redenen dat u door de politie werd ondervraagd – namelijk dat zij u ervan verdachten hulp aan de rebellen te hebben geboden. Voorts is het weinig aannemelijk dat u dergelijk feit niet vroeger heeft aangehaald, ondanks het begrip dat kan worden opgebracht voor de moeilijkheid om over dergelijke zaken te spreken. Tijdens uw eerste asielaanvraag werd u tot 3 maal toe op het Commissariaat-generaal gehoord en werd u telkens op het hart gedrukt volledig te zijn en de waarheid te vertellen. U gaf echter telkens aan dat de ondervragingen geweldloos verliepen en er enkel psychologische druk werd uitgeoefend. U gaf aan dat zij u op een beleefde manier behandelden en de vragen en bedreigingen op delicate wijze stelden. Uit de gehoorverslagen kan evenmin worden opgemaakt dat u enige emotie vertoonde als u over de ondervragingen sprak hoewel dit in de door u verklaarde omstandigheden niet opmerkelijk zou zijn en dit onderwerp meermaals ter sprake kwam (CGVS 12/07/2014 p.16-18, CGVS 02/08/2014 p.11, CGVS 24/10/2011 p.7). Hierna diende u een beroep bij de Raad in zonder evenwel dit element aan te halen of enig medisch attest neer te leggen dat op enige psychische problemen duidde. Uiteindelijk diende u in 2014 een nieuwe asielaanvraag in. Gezien de actuele procedure voor meervoudige asielaanvragen, waarbij u op de dienst Vreemdelingszaken werd aangegeven dat het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor gehoor en het dan ook essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van uw meervoudige asielaanvraag tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingszaken aan te brengen of toe te lichten waarom dit niet kan, is het van groot belang volledige verklaringen voor de Dienst Vreemdelingszaken af te leggen gezien op basis van dergelijke verklaringen en eventuele bijkomende documenten wordt onderzocht of het dossier al dan niet in overweging wordt genomen. Wederom verzuimde u dit feit kenbaar te maken ondanks het belang daar alle nieuwe elementen naar voor te brengen en het precaire karakter van uw situatie. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat het verzwijgen van essentiële elementen om die telkenmale op (veel) later tijdstip op te rakelen als een rode draad door uw verschillende asielpcedures loopt zonder hiervoor een afdoende uitleg te geven waarom u dit niet vroeger naar bracht, wat uw geloofwaardigheid dan ook ernstig aantast. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande vaststellingen

kunt u het dan ook niet aannemelijk maken dat u het slachtoffer was van een geweldpleging door politiemensen tijdens een ondervraging.

Betreffende de medische attesten die uw advocaat na het gehoor op het CGVS van uw tweede asielaanvraag opstuurde, namelijk de standaardformulieren die bedoeld zijn voor een medische regularisatie en dateren van 31/01/2014, dient te worden opgemerkt dat zij in vrij vage en algemene bewoordingen gewag maken van PTSD en depressie zonder verdere uitleg over de oorsprong. Gezien het feit u reeds in februari 2010 aankwam en het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal tijdens uw eerste asielaanvraag van 24/11/2011 dateert is het vrij opmerkelijk dat u op geen enkel moment ook maar enige indicatie gaf van enige psychische problemen of psychische begeleiding indien dit enige relevantie op uw asielaanvraag zou hebben. Dat uw advocaat medische attesten neerlegt die werden opgemaakt voor een specifieke regularisatieprocedure, die dateren van bijna 4 jaar na uw aankomst en die bovendien in vage en algemene bewoordingen zijn opgesteld kunnen dan ook niet op zichzelf aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen of de door u verklaarde geweldpleging in Rusland worden gelinkt. Uit de attesten kan evenmin worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van dermate cognitieve problemen die u ervan zouden weerhouden coherente en volledige verklaringen af te leggen, te meer u tijdens de gehoren gedurende uw eerste asielprocedure op het CGVS geen gewag maakte van enige problemen van dien aard, laat staan enige attestatie hiervoor neerlegde, maar tijdens uw huidige asielaanvraag stelde dat u toen enkele zaken verkeerd had voorgesteld wat indiceert dat eventuele geheugen- en/of cognitieve problemen toen zwaarwichtiger moeten zijn geweest.

De overlijdensakte en het Russische medisch attest van uw man indiceren enkel dat uw man aan een hartfalen is overleden, maar kan geenszins aantonen dat hij door de autoriteiten werd ontvoerd en hierna een gewelddadige dood stierf (vertaling, CGVS p.19-20).

De internetartikels bevatten informatie over verscheidene rebellen met wie u in verband zou worden gebracht. Echter kunnen de neergelegde artikels geen enkele link met u aantonen daar u in geen van de artikels voorkomt (CGVS p.18).

De enveloppes tonen aan dat u documenten vanuit Rusland werden toegestuurd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De internationale paspoorten van u en uw zoon bevatten persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over uw asielmotieven. Dat u deze documenten nu, in tegenstelling tot uw eerste asielaanvraag, wel neerlegt kan uw geloofwaardigheid niet herstellen gezien de vaststellingen en tegenstrijdigheden die hier los van staan, maar wel de essentie van uw asielmotieven betreffen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht,

van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij voert tevens aan dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 11 februari 2010 werd door verwerende partij bij beslissing van 10 januari 2012 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 82 002 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 mei 2012, waartegen het beroep bij de Raad van State verworpen werd bij beschikking nr. 8797 van 19 juli 2012 (administratief dossier, stuk 13, map eerste asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de

vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. In tegenstelling tot wat verwerende partij heeft beslist, bevatten haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging. Verwerende partij stelde volgens haar ten onrechte de geloofwaardigheid van haar verklaringen in vraag. Verder haalt verzoekende partij verschillende keren aan dat zij wel degelijk gevaar loopt in Tsjetsjenië en dat zij vreest om er het slachtoffer te zullen worden van onwettige arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten omdat zij hulp had geboden aan een gewonde rebel. Ook de door haar voorgelegde documenten bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat haar problemen ernstig zijn en dat een terugkeer naar haar land van herkomst uitgesloten is.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar is en de beknopte herhaling van haar asielproblematiek is niet voldoende om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt vervolgd. Waar verzoekende partij er verder op hamert dat haar verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn en dat uit de door haar voorgelegde documenten wel degelijk blijkt dat haar problemen ernstig zijn, duidt de Raad erop dat het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij vanzelfsprekend niet volstaat om er afbreuk aan te doen. Het komt aan verzoekende partij immers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Verzoekende partij is het niet eens met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Zij is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal haar problemen ten onrechte heeft geringschat en zij hamert erop dat haar problemen van "*vervolgingen en intimidatie*" door de lokale autoriteiten in de Russische Federatie/deelrepubliek Tsjetsjenië in haar concreet geval wel degelijk ernstig zijn en haar genoodzaakt hebben om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten. Verzoekende partij betoogt dat één en ander duidelijk gebleken is uit haar verklaringen, waarna zij enkele zinnen citeert uit haar gehoorverslag.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele verklaringen uit het gehoorverslag wederom een samenvatting geeft van haar vluchtproblematiek, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Betreft het betoog dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat en dat haar problemen wel degelijk ernstig zijn in die mate dat zij genoodzaakt was om haar land van herkomst te ontvluchten, antwoordt de Raad dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe feiten en elementen niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partij verschaft feiten en elementen. Haar argument dat haar problemen, nu zij niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, door verwerende partij zouden zijn onderschat, kan dan ook niet worden bijgetreden. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekende partij zich *in casu* beperkt tot een loutere stelling in haar verzoekschrift, zonder concreet toe te lichten waarom precies verwerende partij haar voorgehouden problemen zou hebben onderschat en met welke elementen zij dan had moeten rekening houden.

2.2.6.1. Verzoekende partij vindt tevens dat verwerende partij in de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel en alleen in haar nadeel, waarmee zij aantoonbaar dat zij in dit dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Minstens heeft de commissaris-generaal te weinig rekening gehouden met de "concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse", aldus verzoekende partij. Verzoekende partij voert verder ook nog aan dat haar verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.6.2. De Raad wijst er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekende partij aangehaalde elementen uitgebreid door verwerende partij werden besproken en dat verwerende partij op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe feiten en elementen niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

Bovenstaande argumenten vinden dan ook helemaal geen steun in de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij zich ook hier beperkt tot het louter uiten van kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing en de werkwijze van verwerende partij, echter zonder deze argumenten *in concreto* te onderbouwen. Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.11..

2.2.7.1. Verzoekende partij laat weten het ook niet eens te zijn met het standpunt van verwerende partij waar deze de oprechtheid van haar verklaringen in vraag stelt om de reden dat deze tegenstrijdig zouden zijn. De in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden kunnen immers niet aanzien worden als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen en deze zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, zo argumenteert verzoekende partij.

Daarbij merkt verzoekende partij op dat verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in de Russische Federatie enerzijds en haar laatste gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds. Volgens verzoekende partij heeft verwerende partij net zo min rekening gehouden met het menselijk aspect, met name de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in de Russische Federatie en de psychische problemen waarmee zij kampt. Verzoekende partij wenst er in dit verband op te wijzen dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat de tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld niet kunnen aanzien worden als dermate belangrijke onderdelen in haar verklaringen en derhalve niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij een aantal manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde die, zo blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing, allen betrekking hebben op essentiële onderdelen van het voorgehouden asielrelaas. Dat dergelijke vaststellingen niet van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas betreft dan ook een argument dat niet ernstig te nemen valt.

Daar waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden nog tracht goed te praten door te wijzen op het tijdverloop tussen de gebeurtenissen en het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat het feit dat de gebeurtenissen niet heel recent zijn, haar er niet van kan weerhouden correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van haar asielrelaas en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen staan gegrift.

Betreft ten slotte het verweer dat verwerende partij evenmin rekening zou hebben gehouden met de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen in de Russische Federatie en de psychische problemen waarmee zij kampt, stelt de Raad vast dat verwerende partij hier wel degelijk rekening mee heeft gehouden, maar evenwel het volgende motiveert: *“Betreffende de medische attesten die uw advocaat na het gehoor op het CGVS van uw tweede asielaanvraag opstuurde, namelijk de standaardformulieren die bedoeld zijn voor een medische regularisatie en dateren van 31/01/2014, dient te worden opgemerkt dat zij in vrij vage en algemene bewoordingen gewag maken van PTSD en depressie zonder verdere uitleg over de oorsprong. Gezien het feit u reeds in februari 2010 aankwam en het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal tijdens uw eerste asielaanvraag van 24/11/2011 dateert is het vrij opmerkelijk dat u op geen enkel moment ook maar enige indicatie gaf van enige psychische problemen of psychische begeleiding indien dit enige relevantie op uw asielaanvraag zou hebben. Dat uw advocaat medische attesten neerlegt die werden opgemaakt voor een specifieke regularisatieprocedure, die dateren van bijna 4 jaar na uw aankomst en die bovendien in vage en algemene bewoordingen zijn opgesteld kunnen dan ook niet op zichzelf aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen of de door u verklaarde geweldpleging in Rusland worden gelinkt. Uit de attesten kan evenmin worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van dermate cognitieve problemen die u ervan zouden weerhouden coherente en volledige verklaringen af te leggen, te meer u tijdens de gehoren gedurende uw eerste asielprocedure op het CGVS geen gewag maakte van enige problemen van dien aard, laat staan enige attestatie hiervoor neerlegde, maar tijdens uw huidige asielaanvraag stelde dat u toen enkele zaken verkeerd had voorgesteld wat indiceert dat eventuele geheugen- en /of cognitieve problemen toen zwaarwichtiger moeten zijn geweest.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij nalaat alsnog een bewijsstuk voor te leggen waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij in de absolute onmogelijkheid zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het argument in kwestie kan dan ook niet door de Raad als

verschoningsgrond worden aanvaard voor de flagrante tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vermeld en die de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder bevestigen.

2.2.8.1. Verzoekende partij vindt de motivering van verwerende partij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit zou blijken dat in Tsjetsjenië weliswaar mensenrechtenschendingen plaatsvinden doch dat niet alle burgers zonder onderscheid daarvan het slachtoffer zouden zijn, te vaag, te abstract en te theoretisch. Verwerende partij houdt volgens haar te weinig rekening met de *“dagelijkse schrijnende realiteit”* waarin zij in Tsjetsjenië verkeerde. Verzoekende partij verwijst naar en citeert een passage uit de landeninformatie aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, teneinde aan te stippen dat er nog sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en dat personen die ervan verdacht worden hulp te hebben geboden aan de strijders een ernstig risico lopen op vervolging vanwege de autoriteiten. Verzoekende partij stelt dat uit de lezing van het rapport dient te worden besloten dat zij omwille van de materiële steun die zij aan de rebellen heeft geleverd in het verleden wel degelijk valt onder de categorie *“risicogroep”, “die een gegronde vrees kan hebben om het slachtoffer te worden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten”*.

2.2.8.2. De Raad leidt uit bovenstaand betoog af dat verzoekende partij de conclusies van verwerende partij die gebaseerd zijn op de zich in het administratief dossier bevindende landeninformatie, te vaag, te abstract, te theoretisch vindt en dat uit deze landeninformatie blijkt dat zij wel degelijk behoort tot een risicogroep, zij heeft immers hulp geboden aan de rebellen. Verzoekende partij kan door middel van dergelijk betoog de in de bestreden beslissing vermelde bevinding dat uit de landeninformatie blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling, niet weerleggen. Deze conclusie vindt immers steun in de inhoud van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie en verzoekende partij brengt geen concrete en objectieve informatie bij waarmee zij kan aantonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct of onvolledig zou zijn. Haar argument dat uit de lezing van het rapport blijkt dat zij wel degelijk behoort tot een risicogroep, nu zij steun heeft geleverd aan de rebellen, biedt geen enkel soelaas, nu aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat er *in casu* geen ernstige redenen voorhanden zijn om haar het voordeel van de twijfel niet te verlenen, duidt de Raad er wederom op dat dit voordeel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat duidelijk niet het geval is, zo blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”* Deze conclusie kan uiteraard niet worden weerlegd door de opmerking in het verzoekschrift dat er zich in Tsjetsjenië nog problemen voordoen in de vorm van mensenrechtenschendingen, waarbij verzoekende partij verwijst naar en citeert uit de landeninformatie

die zich in het administratief dossier bevindt. Het beperkt en gericht karakter van de nog aanwezige incidenten waardoor niet langer sprake is van een "reëel" risico als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict wordt door de loutere verwijzing naar de nog voorkomende mensenrechtenschendingen niet ontkracht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, onder meer door erop te wijzen dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van haar dossier en met haar opmerkingen en argumenten, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 19 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT